

Avioth

We schrijven 1999, de dag vóór de eclips. Ik verbleef aan de Semois en wilde ondanks het slechte weer toch een tekening maken. Dat moest dan wel ergens binnen zijn en daarvoor koos ik de mysterieuze kerk van Avioth uit (Noord-Frankrijk, niet ver van Orval – een absolute aanrader!). Het was de tweede keer dat ik er kwam. Vroeger was er geen belangstelling voor, nu komen ze er met busladingen naartoe ... Temidden die drukte zocht ik me toch een plekje uit om mijn vouwstoeltje neer te zetten en ik begon aan mijn zoveelste tekening van die vakantie: dikke pilaren, spitsbogen, kruisribgewelven, verweerde tegels ... Na enige tijd verscheen er tussen de toeristen een klein, oud 'abbeetje', helemaal in zwarte soutane! Toen hij mij opmerkte, op drie meter afstand, bleef hij stokstijf staan (overigens: zo stápte hij ook ...) en bleef mij gedurende een minuut of wat met open mond aanstaren. Toen slofte hij weer verder, wellicht richting sacristie. Even later hoorde ik hem terugkomen. Toen ging hij vlak naast mij staan en na even zijn woorden gezocht te hebben, zei hij (in het Frans): "Het gebeurt dat men van deze kerk een fotostudio maakt. Het gebeurt dat men er een tekenatelier van maakt. Ik hoop dat er ook nog zal gebeden worden?" Na mijn haastige bevestiging ging hij, schijnbaar gerustgesteld, de kerk weer uit. Ik had hem willen uitleggen – maar mijn spontane kennis van het Frans liet dat niet toe – dat wat ik daar deed voor mij een vorm van bidden is. Althans als ik mag stellen dat bidden in essentie een zich openstellen op God is. Even later overigens rukte een klein meisje aan mama's rok en naar mij wijzend, fluisterde ze hardop (in het Vlaams): "Dat is meneer, pastoor." "Nee," reageerde mama, "dat is een tekenaar." "Jullie hebben beiden gelijk," fluisterde ik terug. Zo zie je maar: niets is wat het lijkt. Of: het is soms méér dan het lijkt. Misschien dat we dat in onze pastoraal ook als stelregel kunnen hanteren. Als we jong en oud nu eens zouden kunnen doen ontdekken dat er veel meer is dan wat we oppervlakkig waarnemen. We hebben tegenwoordig toch zoveel met oppervlakkigheid af te rekenen, in de wereld, maar ook in de kerk. Wie in die oppervlakkigheid blijft steken, zal echter nooit de sprong van het geloof wagen. En geloven IS een risico. Daar is niks oppervlakkigs of vanzelfsprekends aan ...